
Tóth Krisztina

ÉBER LOMB

Felejtés: holdütötte rés
égi homlokra szélütés
a túlhan rajta át az ittbe
szivárog – lent a név behintve

a név helyén az ablak és a lomb
bárányfelhő nyakára szélkolomp
hallatszik merre jár az éjszaka
az éber lomb talán a név maga

szél fújja fejből fújja fénytülök
Felejtés: holdomiglan szédülök

BERYX DECACTILUS

Ha az egész csak halandzsa lehetne,
idegen, mint a szótárban a vizipálma,
távoli, mint a térképen a Tűzföld,
ha bennem lenne és csak kitalálva,
ha volna köztünk egy nyelven túli szűzföld,
édes vízében tízujjú hal pihenne,
véletlen lapoznék és ráakadnék
erre a képtelen és szűzi nyelvre,
hasbeszelnék, mint a hegyben a karsztvíz,
dolina, uvala, polje – szólnál
hosszám, nem úgy, mint aki létezik, csak
véletlenül kinyílt, mint a szótár,
és válaszolnék: tűzpart, kovaévek,
gondolnál sziklaráncra, lávakőre,
nem volna történet, nem vágyakoznék
valódi tájra, benne arca, bőrre,
képzelt idő, fürödhethénk nyugodtan
tízujjú halak ott, az ismeretlen tavában,
testetlen név, lebegnél simogatva
persze nem általam, csak általában.